

ת"פ 8035/06/13 - מדינת ישראל נגד בועז ברוך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8035-06-13 מדינת ישראל נ' ברוך
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בועז ברוך

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם ומר רפאל נחום (להלן: "המתלונן") התגוררו בשכנות במהלכו של חודש יולי 2012.

כנטען בכתב האישום, ביום 28.7.12, סמוך לשעה 13:25, על רקע סכסוך בין השניים, איים הנאשם על המתלונן כי **"יקרע לו את הפרצוף"**, יזיין אותו, ויחסל אותו.

כשהגיעו למקום שוטרים, אמר הנאשם למתלונן בנוכחותם כי **"אני אשחט אותך...אני אזיין אותך פה ליד השוטרים..."**.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירת איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם

הנאשם, בתשובתו לאישום, כופר במיוחס לו ומלין על התנהגותה של המשטרה.

לדבריו, הוא והמתלונן, עמדו כל אחד במרפסת ביתו והחליפו קללות וגידופים שמקורם בסכסוך שכנים ובהקמת רעש בלתי סביר על ידי המתלונן.

לאחר מכן, נכנסו שניהם איש לביתו, אלא שהמתלונן הזעיק את המשטרה למקום.

כשהגיעו השוטרים למקום, כך לטענת הנאשם, הם הפתיעו אותו ביציאה מביתו כשהם מלווים במתלונן. לשיטתו, השוטרים החלו מבצעים עימות בלתי מתוכנן בין הנאשם למתלונן, תוך שהם אף מתפרצים לבית הנאשם ללא כל סמכות.

לטענתו, התנהגותם של השוטרים הסלימה את העימות, אך הוא מכחיש את דברי האיום המיוחסים לו, וגורס כי המתלון הוא זה אשר איים עליו כפי שמסר בהודעתו הראשונה למשטרת ישראל.

ראיות המאשימה

1/ת - הודעתו של הנאשם

הנאשם מספר בהודעה זו, כי המתלון בדרך קבע "גורר רהיטים במרפסת וגורר עציצים וכאשר הוא מפיל עציץ אני מקבל התקף לב" (ש' 8-1).

על פי הודעה זו, לאחר שהתנהל דין ודברים בינו לבין המתלון אשר כלל אמירות כגון: "מחר אני לא הולך לשום מקום ואני לא אתן לך לחיות בבית שלך" (ש' 11-12), חזר המתלון לביתו, ואז "באו שוטרים", ו"כאשר ראיתי אותו קיללתי אותו הייתי על סף טירוף" (ש' 14).

כאשר הוטח בפניו כי "אתה צעקת לעברו אני אשחט אותך אני אזיין אותך פה ליד השוטרים", ענה הנאשם כי "איבדתי שליטה, אני לא יודע אם אמרתי את זה, אני איבדתי שליטה אי אפשר לחיות שם. אני לא זוכר שאמרתי את זה" (ש' 23-26), אם כי בהמשך החקירה הוא גורס כי "אמרתי לו שמחר בבוקר הוא לא יחיה בבית שלו. אני אתחיל לעשות לו רעש בחזרה" (ש' 29).

הנאשם אף ציין, כי בדרך כלל, המתלון לא ענה על קללותיו, הוא הפעם הוא ענה "ואז יצאתי משליטה" (ש' 39-40).

2/ת - דו"ח פעולה - הדס נתנאל

השוטרת נתנאל מוסרת כי בבואם לזירה הם פגשו במודיע, היינו המתלון, אשר מסר להם על פרטי הסכסוך בינו לבין המתלון, והצביע בכלליות על מקומה של הדירה.

בהתקרבם לדירה, יצא הנאשם מדירתו, קרב למתלון עד כדי שהיא נאלצה להפריד ביניהם, תוך שהוא אומר כי "אני אשחט אותך...אני אזיין אותך פה ליד השוטרים..."

3/ת - הודעתה של השוטרת הדס נתנאל

הודעתה זו של השוטרת נתנאל חוזרת על הנאמר בדו"ח הפעולה ת/2, והיא נגבתה ביום 19.10.12, כשלושה חודשים לאחר האירוע.

בהודעה זו מציינת השוטרת נתנאל כי בעת הגיעם סמוך לדירתו של הנאשם, "לפתע הגיע החשוד למקום" (ש' 7).

ראיות ההגנה

1/נ - תרשים הבניין ובו סימוני מרפסתו של המתלון (1), ומיקום מרפסת הנאשם סומן (2). הסימונים נעשו על ידי המתלון בעת חקירתו הנגדית.

עדי המאשימה

רס"מ אורית קפלן

רס"מ קפלן ספרה בחקירתה כי היא גבתה את הודעתו של הנאשם, והמידע שהיה מונח בפניה, אז, כחוקרת תורנית, היה דוחו"ת הפעולה, הודעות וכן שיחות עם צוות שוטרי הסיוע שחזרו מהשטח (עמ' 8 ש' 17-18).

מפקח הדס נתנאל

השוטרת הדס נתנאל ספרה כי הגיעה למקום על סמך קריאה, ופגשה במתלונן. המתלונן מסר לה כי הנאשם מתגורר באחת הדירות בקומה שמתחת לדירתו.

השוטרת נתנאל ובן זוגה למשמרת רס"ר סיוון כהן, ירדו יחד עם המתלונן לאיתור דירת הנאשם.

בעודם עומדים במבואה, היא מתארת את שאירע:

"באותו רגע הגיע הנאשם למקום וצעק וקילל וניסה להתקרב למודיע שלנו והיה שימוש בכוח להגנה עצמית על מנת להדוף אותו שלא יפגע במודיע. באותו שלב הנאשם החל בקללות ובאיומים כלפי המודיע מולנו. ניגשנו יחד איתו לדירה תוך כדי הכניסה לביתו הודעתי לו שהוא מעוכב. הוא צעק שאצא מהבית ואין לי סמכות כניסה לבית. הוא סירב לעיכוב. מסרתי לו שהוא עצור. שאני אאלץ להשתמש נגדו בכוח. הוא ניסה והלך לכיוון המרפסת הכל מפורט בעדותי. היה צורך בשימוש בכוח. אזקנו אותו בידיים וברגליים. באותו שלב צעקתי לקצין יחידה שלי שנצטרך סיוע באירוע ויצאנו...זה מה שיש בדוח הפעולה שהוא אמר אני אשחט אותך מול המשטרה".

(עמ' 16 ש' 1-9)

לדבריה, היא נכנסה לדירתו של הנאשם, מאחר והוא התנגד לעיכוב עליו הודיעו לו במקום, וכן בשל החשש שהנאשם **"ייעלם וינסה לשבש"** (עמ' 16 ש' 13-16). עוד הוסיפה השוטרת נתנאל כי איומי הנאשם לרצוח את המתלונן, יש בהם כדי להקים יסוד סביר לחשש כי עבירה עשויה להיעבר במקום ובזמן הספציפי, ועל כן קמה לה זכות עיכוב כלפי המתלונן (עמ' 19 ש' 30-31 ועד עמ' 20 ש' 1-2).

רס"ר סיוון כהן

רס"ר כהן חזר על פרטי האירוע כפי שהובאו על ידי השוטרת נתנאל, אך מוסף כי **"היה סיבה שנכנסנו יחד איתו עקב האיומים שמענו על השכן השני. היה צורך לעכב פה. היה חשש שיתפתח משהו נוסף. אי אפשר היה להשאיר את שני הצדדים יחד"** (עמ' 21 ש' 17-19).

רס"ר כהן אף הדגיש כי הנאשם היה בדרכו לצאת מהבית, ואם היה מגיע באיחור קל, אזי הנאשם כבר לא היה במקום (עמ' 23 ש' 15-18).

המתלונן - מר רפאל נחום

המתלונן סיפר על שהתרחש. הנאשם התלונן בפניו בצעקות ובגידופים אודות רעש ממרפסתו. במהלך הדברים, איים הנאשם כי יהרוג את המתלונן, והמתלונן ענה לו **"נראה אותך"** (עמ' 9 ש' 20-27).

הנאשם עלה לביתו של המתלונן ודפק על דלת הבית, או אז, הזמין המתלונן את המשטרה למקום.

המתלונן מכחיש כי צעק או כי איים על הנאשם (עמ' 12 ש' 31), אך סכם את האירוע באמרו כי: **"זה היה מפחיד מה שקרה. אדם באטרף עלה לדלת שלי ודפק וצעק בצעקות מטורפות ואיים עלינו. זה היה מחריד מה שקרה שם"** (עמ' 15, ש' 10-11).

עדות הנאשם

הנאשם בעדותו לפני, מכחיש את האמור לעיל.

לדבריו, הוא אינו זוכר את תוכן צעקותיו לעבר המתלונן. בכל הכרוך בוויכוח הראשוני שהתנהל בינו לבין המתלונן, בהיותם עומדים כל אחד על מרפסתו, טוען הנאשם כי צעק לעברו של המתלונן: "מחר אני לא אלך לעבודה, לא אתן לך לחיות כך ואתה תחטוף רעש בחזרה" (עמ' 24 ש' 16), או אז קיללו המתלונן ו"הזמינו" לעלות למעלה.

הנאשם החליף את בגדיו לבגדים מתאימים, עלה לדירת המתלונן, אך משזה לא יצא מדירתו, הוא ירד חזרה לביתו, החליף שוב את בגדיו ותכנן לצאת מביתו, או אז ראה בפתח הבית את המתלונן כאשר לפניו שני שוטרים ואז הוא גורס כי "צעקתי וקיללתי אני לא זוכר מה צעקתי... צעקתי כמה משפטים, צעקה קללה" (עמ' 24 ש' 25-27).

ובאשר לפגישתם השנייה, אשר אירעה במסדרון הכניסה לביתו בהיותו בדרכו החוצה, הוא חזר וציין כי היה ב"סערת רגשות", אך הוא אינו זוכר את תוכן דבריו (עמ' 25 ש' 31-32).

ניכר בעדותו לפני, כי סכסוך השכנים נשוא כתב האישום מפריע לנאשם ומציק לו עד היום, עד כדי ש"איבד את הראש".

דין והכרעה

די בהודעתו של הנאשם במשטרה בה הוא מספר כי איים על המתלונן עוד בטרם בואם של השוטרים, ובאישורו של המתלונן כי אכן נתגלע דין ודברים בינו לבין הנאשם, כדי להרשיע את הנאשם בעבירת איומים.

דבריו כי: **"...אני לא אתן לך לחיות בבית שלך"** (ת/1 ש' 11-12), מהווים איום בשל העבודה כי הם נאמרו על ידי הנאשם ויש בהם כדי לרמז על פגיעה ב"נכסיו של אדם".

אם נוסיף לאלו, את הכחשתו הרפויה של הנאשם באותה החקירה לפיה **"איבדתי שליטה, אני לא יודע אם אמרתי את זה, אני איבדתי שליטה אי אפשר לחיות שם..."** (ת/1 ש' 29), הרי שהנאשם אינו מכחיש את האמירו המיוחסות לו ואשר נאמרו בפני השוטרים. כך בחקירתו במשטרה וכך גם בעדותו לפני. נותן אני אמון בדבריו אשר לפיהם הוא אינו זוכר את שיצא מפיו, אולם השוטרים והמתלונן זוכרים אף זוכרים, ועל כן **"ברי ושמה - ברי עדיף"** (תלמוד בבלי, מסכת כתובות, דף יב' ע"ב).

אם נוסיף לכל אלו, את עדויותיהם של השוטרים נתנאל וכהן אשר נפרסו לפני באופן בהיר וברור וללא כל פניות או אינטרס אישי, ועל כן אני מקנה להם אמינות ומהימנות, הרי שאין מנוס מקביעה כי הנאשם אכן אמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום ואשר מהוות איום על פי החוק.

על כל אלו, יש להוסיף כי הנאשם התגלה בהתנהגותו הפסולה באשר, לדבריו שלו, הוא **"יצא משליטה"** כאשר

המתלונן ענה לו אך הפעם (שם, ש' 39-40), אמירה המלמדת כי בדרך כלל, צעק הנאשם, זעק וקילל ללא מענה, אולם בעת שנענה יצא משליטה ואף איבד אותה, ועל כן פעל כפי שפעל.

בשולי הדברים אציין, כי על אף טענותיו של הסניגור לא מצאתי דופי בהתנהלותם של השוטרים כהן ונתנאל במקום האירוע. יש לציין, כי כיום סופו של האירוע נהיר לכולנו, אך בעת שהתרחש והיה בעיצומו, ניתן היה לייחס לו כל סיום אחר, אלים ומשמעותי ככל שיהיה.

אשר על כן, בראות השוטרים את עומק משטמתו של הנאשם כלפי המתלונן, עד כדי שהוא העז לנוע כלפיו, לקללו ולאיים עליו בנוכחותם של השוטרים, הרי שקם יסוד סביר להניח כי עבירת פשע יכול שתיעבר במקום, ומכאן קמה לה סמכות העיכוב והכניסה לדירתו כדי לעשות כן בעודו מנסה להכשיל זאת בעצם הכניסה. זהו הבסיס לפעולתם ואיני רואה בו כל דופי, מה גם שהוא נעשה לאחר ביצוע הלכאורי של העבירות המיוחסות לנאשם, ואיני רואה בכך טענת הגנה העלולה להביא לזיכויו של הנאשם.

לא מצאתי לקבל את טענת "זוטי הדברים" אותה העלה בא כוח הנאשם בכישרון רב. מעשה העבירה מחולק במקרה דנן לשני חלקים- אירוע "המרפסת" ואירוע "השוטרים".

בדוחק, ניתן למקם את אירוע ה"מרפסת" בתוך שלל אירועים המשתייכים לסכסוכי שכנים אשר לעיתים אינם חוצים את סף הרף הפלילי, אולם צירופו של האירוע השני, אשר נעשה לעיני ולאזני השוטרים, תוך שהם נאלצים לפזר את המהומה ולהפריד בין השכנים, מוליך את האירוע דנן לבטח אל מחוזות הדין הפלילי, ועל כן טענתו של הנאשם בעניין זה דינה להדחות.

סיום ומסקנה

נטלתי אם כן את גרסאותיהם של השוטרים כהן ונתנאל שנכתבו בדוחו"ת הפעולה זמן קצר לאחר האירוע, הוספתי לכך את אמינותם וחוסר נגיעתם האישית בעניין שלפניי, ולכל זאת צירפתי את גרסת הנאשם המודה באיום בחלקו הראשון של האירוע, ואינו מכחיש מפורשות את השני, כך שעולה כי רף ההוכחה הורם אל מעבר לכל ספק סביר, והתוצאה, אם כן, היא הרשעתו של הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ה, 15 מרץ 2015, במעמד הצדדים.